CENTRE CORAL
"UNIÓ MASNOENCA"

PROGRAMA DEL CONCERT

QUE DONARÀ L'ORFEÓ MASNOVÍ EL DIA 21 D'AQUEST MES, A LES CINC DE LA TARDA, A LA SALA DE FESTES DEL CASINO, SOTA L'EXPERTA DIRECCIÓ DEL SEU MESTRE MARTÍ CABÚS.

§

MASNOU, SETEMBRE DE 1930.

PRIMERA PART

El cant de la Senyera . . .	MILLET
Sant Josep i Sant Joan . . .	PÉREZ MOYA
(Solista: noi Josep Maria Font.)	
El maridet	PÉREZ MOYA
L'hereu Riera	CUMELLAS RIBÓ
El pardal	PÉREZ MOYA
Sota de l'olm	MORERA
La sardana de les monges . .	MORERA

SEGONA PART

Les fulles seques	MORERA
Muntanyes regalades	SANCHO MARRACO
(Solista: soprano senyoreta C. Casanovas.)	
Els fadrins de Sant Boi . . .	PÉREZ MOYA
El cant dels ocells	MILLET
(Solista: soprano senyoreta C. Casanovas.)	
La mort de l'escolà	NICOLAU

TERCERA PART

PER COR I COBLA

Els contrabandistes	PUJOL
Muntanyes del Canigó. . . .	PUJOL
Les nines de Cerdanya . . .	PUJOL
Sant Jordi triomfant	PUJOL
Marinada.	PÉREZ MOYA
La Balenguera	VIVES

EL CANT DE LA SENYERA

Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera,
que'ls farà més triomfants.
Au, companys, enarborem-la
en senyal de germandat!
Au, germans, al vent desfem-la
en senyal de llibertat!
Que voleï! Contemplem-la
en sa dolça majestat.
Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera,
que'ls farà més triomfants.
Oh bandera catalana!
Nostre cor t'és ben fidel:
Volaràs com au galana
pel damunt del nostre anhel:
per mirar-te sobirana,
alçarem els ulls al cel.
Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera,
que'ls farà més triomfants.
I et durem arreu enlaire,
et durem i tu'ns duràs:
voleiant al grat de l'aire,
el camí assenyalaràs.
Dóna veu al teu cantaire,
llum als ulls i força al braç.
Al damunt dels nostres cants
aixequem una Senyera,
que'ls farà més triomfants.

Joan Maragall

LA SARDANA DE LES MONGES

Al davant de l'ermita de Sant Rafel
les sardanes airoses pugen al cel
i tothom sent en l'ànima dolçor de mel.
Sardanes com aquestes mai s'han sentit,
fins la ballen els avis quan ve la nit
i als genolls de les mares salta'l petit.
Per planures i serres escampa'l vent
de la cobla les notes alegrament
i fins l'ona s'hi acosta que al lluny la sent.
En un coll de muntanyes hi ha un monestî;
de puntetes les monges van al jardi
que les roses encensen i'l llessami.
Les sardanes arriben fins als seus cors
amb gatzara i rialles dels balladors
i entorn d'elles els arbres quines remors!
Dues monges a l'ombra les mans s'han pres,
ja se n'ajunten d'altres i altres després,
les de més lluny s'hi acosten, tothom ja hi és.
Ballen totes porugues ben dolçament,
enrogides de galtes i mig somrient,
i sos peus en la terra ni menys se'ls sent.
Rondinant l'abadessa ja se n'hi va;
sent-hi aprop, llagrimeja: no sap renyâ:
que ella també n'és filla de l'Empordà.
La lluna que s'aixeca, les monges veu,
pel damunt de la tàpia la cara treu
i els diu bondadosa: balleu, balleu.

A. Guimerà

LES FULLES SEQUES

Les fulles seques fan sardana
d'ací d'allà saltironant,
i dintre'l bosc la tramuntana
sembla la cobla al lluny sonant.
I quin seguit de fulles roges,
que enjogassades porta'l vent.
Les que més corren semblen boges,
altres se'n vénen dolçament.
I quan el sol se'n va a la posta,
l'arbre que enyora'l seu fullam,
poc a poquet son ombra acosta
als balladors damunt del camp.
I surt la lluna trista i sola,
fulla d'un arbre on ha viscut,
que va cercant pel cel on vola
les companyones que ha perdut.
Les fulles seques fan sardana,
mes quan l'albada surt després ,
se les endú la tramuntana
espais enlaire per mai més.
I l'arbre sec ja torna a viure,
fulles i flors arreu badant,
i en cada brot quins cants de riure,
fent niu les aus i els becs juntant!
Després la fruita qu'encisera!
pengim penjam al sol que és foc!
el préssec ros i la cirera,
la pruna clàudia i l'albercoc.
Oidà! Quin goig! Fem la rodona
sardanejant de dia i nit,
les mans unim homes i dones,
els ulls clavats a l'infinit.

A. Guimerà

LA MORT DE L'ESCOLÁ

A Montserrat, tot plora,
tot plora d'ahî ençà,
que allí a l'Escolania
s'és mort un escolà.
L'Escolania, oh Verge!
n'és vostre colomâ.
A aquell que ahî us cantava,
qui avui no'l plorarà?
Dins una blanca caixa
mirau que hermós està!
N'apar un lliri d'aigua
que acaben de trencâ.
Té'l violí a l'esquerra
que solia tocar,
lo violí a l'esquerra,
l'arquet a l'altre mà.
Sos companyons de celda
lo duen a enterrâ;
lo cant de les absoltes
lo vénen d'assajar;
lo primer vers que canten,
del cel sembla vessar,
com un present que'ls àngels
envien al germà.

Al segon vers que canten
se posen a plorar.
Oh! Verge de clemència,
vulgueu-lo perdonar.
Oh! dolça Verge pia,
al cel deixeu-lo entrar,
a aquell que aci en la terra
sempre vos va adorar.
Los monjos també ploren,
sols canta un ermità...
sentint cantar los àngels
i amb ells lo nou germà.
Aucell que obre les ales
i cap al Cel s'en va.
Mentre ell canta pels aires
son violí tocà
. . . .
i dins lo cel entrà.

Jacint Verdaguer

MUNTANYES DEL CANIGÓ

Muntanyes del Canigó,
fresques sou i regalades
i molt més ara a l'estiu
que les aigües són gemades,
que les aigües són gemades.
Tres mesos m'hi vaig estar
sens veur'hi persona nada
si no fos un rossinyol
que'n sortint del niu ja canta,
que'n sortint del niu ja canta.
Rossinyol, bon rossinyol,
Déu te do bona volada;
a l'altra banda del riu
trobaràs la mar salada,
trobaràs la mar salada.
A l'altra banda del mar
hi ha l'amor dels meus pares;
i a ma mare li diràs
que sens amor m'han casada,
que sens amor m'han casada.
El rossinyolet s'és mort,
tres dies ha que no canta;
jo d'aquí m'en tinc d'anar
que l'enyorament m'hi mata,
que l'enyorament m'hi mata.

LES NINES DE CERDANYA

Les nines de Cerdanya
fan de bon festejar,
són fresques i gemades,
no ho fa el treballar.
Lumlaina, lumlaina,
lumlaina, lum, lari, lum, laridà,
lumlaina, lumlaina,
lumlaina, lum, lari, lum, laridà.
N'he festejada una,
cosa d'un any hi ha;
sa mare l'ha perduda,
no la saben trobar.
Lumlaina, lumlaina,...
Ara l'han trobadeta,
vora'l galant s'està.
Filla, la meva filla,
n'hi fa de bon estar.
Lumlaina, lumlaina,...
Mare, la meva mare,
vos ho podeu pensar,
quan ereu joveneta,
vos devia agradar.
Lumlaina, lumlaina,...

SANT JORDI TRIOMFANT

Bella princesa empresonada,
quin dol hi ha en el teu mirar,
de nostra Pàtria ben amada
tens el posat i el bell parlar.
Dins de la torre, desolada,
ta gran bellesa veus marcir.
Un drac ferotge és a l'entrada,
que t'urparà si vols sortir.
Té la mirada tota encesa
de gelosia i rencor.
No vol que vegin ta bellesa,
no vol que't tingui ningú amor.
Finestra enfora si t'aboques,
t'escup la fera el seu verí,
si amb els teus clams ajut invoques,
amb un bramul no ho deixa oir.
Bella princesa empresonada,
quin somnià en els temps d'abants.
Quan de tots eres festejada,
i els reis et feien besamans.
Mes si el passat l'esguard s'emporta,
el cor s'emporta l'avenir:
una clamor se sent prou forta,
que la captiva pot oir.
Semblen cançons de la vellúria:
potser són himnes del present...
És la remor de la boscúria
quan de nit passa un cap de vent...
O bé és l'onada quan arriba
portant al si la tempestat...

A dins del cor de la captiva
una esperança ha clarejat...
És com després de la nit bruna,
que'l sol s'aixeca resplendent,
i la claror llança tot d'una
dins de les tenebres del torrent.
Entre les boires lluminoses
veu la princesa el bell demà.
Quan els rosers s'omplin de roses
blanc cavaller arribarà.
Nua l'espasa, braç enlaire
devers el drac a vèncer ardit.
Del primer cop s'esqueixa l'aire,
el segon cop l'hi enfonsa el pit.
Ja triomfant, la dama albira
i obre les portes diligent,
i mentre el monstre en terra expira,
surt la princesa resplendent.
Bella princesa alliberada,
com guspireja el teu mirar.
De nostra Pàtria ben amada
tens el posat i el bell parlar.
I Ella com tu té l'alegria,
perquè com tu ha deixat el dol;
que la llegenda es profecia,
i el cor li diu que Déu ho vol
que vinga l'hora pressentida,
que la llegenda reviurà.
Quan els rosers treuran florida,
la llegenda es complirà.

J. M. Folch i Torres

MARINADA

Vora la mar,
la fresca de la marinada
porta consol
als dies forts de l'estiuada.
Dia bonic i fresc vora la mar,
bufa el vent, les onades van jugant.
Fresc ventijol,
dóna bó estar voreta la mar.
Bona fresca i bon repòs.
Bell matinet tan joliu,
la mar, encisadora, captiva, somriu,
les onades van passant,
bonic matí d'estiu.

LA BALENGUERA

La balenguera misteriosa,
com una aranya d'art subtil,
buida que buida sa filosa,
de nostra vida trau el fil.
Com una parca bé cavil·la,
teixint la tela per demà,
la balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.
De la infantesa qui s'enfila,
de la vellúria qui s'en va,
la balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.
Girant l'ullada cap enrera,
guaita les ombres de l'avior,
i de la nova primavera
sap on s'amaga la llavor.
Sap que la soca més s'enfila
com més endins pot arrelar.
La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.
De la infantesa...
De tradicions i d'esperances
tix la senyera pel jovent,
com qui fa un vel de nuviances
amb cabelleres d'or i argent.
De la infantesa qui s'enfila,
de la vellúria qui s'en va.
La balenguera fila, fila,
la balenguera filarà.
De la infantesa...

HERMA A. G. - BADALONA